Nagra Minnesblad Fran
Kyrkan Och Grafven

NÅGRA MINNESBLAD

FRÅN

KYRKAN OCH GRAFVEN,

SAMLADE UNDER ÅREN 1870—76

AF

A. E.

SALA,
ÅGREN & AMINOFFS FÖRLAG.

Kila Församling af Westerås Stift

tillegnas dessa minnesblad såsom ett minne och såsom en tacksägelse för all den kärlek och vänskap, som inom denna församling åtnjutits

af

FÖRFATTAREN.

Förord.

Utan alla anspråk utgifvas dessa minnesblad på trycket efter uppmaning dertill af några vänner och åhörare. Hufvudsakligen äro de afsedda för den församling, hvilken de äro tillegnade, och personer i öfrigt, som visat författaren uppmuntran, vänskap och välvilja. Någon vidsträcktare spridning är med dem hvarken önskad eller åsyftad. Att de begynna med en likpredikan öfver Honom, förstlingen af de afsomnade, som genom sin uppståndelse skänkt oss alla odödlighetens hopp — ett hopp, hvaruti jag tror att de alla insomnat, hvilkas bortgång dessa minnesblad omnämna — det önskar jag lika så litet skall gifva anledning till klander, som att de sluta med några versifierade böner, dem jag, utan att känna deras författare, dels upptecknat efter gehör, dels omarbetat, cch låtit medfölja, emedan de hos åhörare väckt andakt och önskan att bekomma dem tryckta. Några psalmförsök, dels bearbetade efter utländska författare, dels egna, har jag af samma skäl låtit medfölja. Jag är för öfrigt den förste både att känna och erkänna detta lilla arbetes många brister och fel. Kunna det oaktadt dessa minnesblad skänka någon tröst och uppbyggelse åt dem, som sörjande stå vid älskade bortgångnas grafvar, så är deras offentliga utgifvande i någon mån ursäktadt och ej helt och hållet förfeladt.

Aftonsångspredikan på Långfredagen.

Du stilla graf! du sälla bo!
Min Jesus helgat har din ro.
När dödsens afton skymmer,
Som han, jag somna skall förnöjd,
Från möda och bekymmer.

Du tunga sömn! du långa natt!
Min Jesus målet för dig satt.
När lifsens morgon flammar,
Som han, jag träda skall med fröjd,
Utur min hvilokammar. Amen.

Fader vår m. m.

Text: **Sjette akten af Kristi pinas historia.**

Nyss stodo vi uti andanom på den hemska och dystra plats, der verldens frälsare, korsfästad emellan två ogerningsmän, led de förskräckligaste och fasansfullaste dödsqval på *förbannelsens träd.* Hörden I, huru ömt och kärleksfullt hans afskedsord ljödo till vänner och fiender, hörden I hans ord: *det är fullkomnadt?* Jo visserligen. Hvem kan höra eller läsa om Jesu sista stunder, utan att i sitt hjertas innersta djup gripas deraf! Och sedan sågen I ju, huru han, efter att hafva befallt sin anda uti den himmelska Fadrens händer, böjde ned det lidande hufvudet och gaf upp andan och sålunda i

den stunden genom sin försonings död ”förvärfvade oss evigt lif och salighet”.

På denna stora sorgedag återstår för oss ännu en pligt, den dyra pligten, att till grafven beledsaga *den bäste af vänner,* vännen, som för oss led och dog. Ja, det är i denna andaktstund, som vi skola fira vår frälsares, *Jesu Kristi begrafning.*

Jag föreställer mig att ibland eder, som nu tilllika med mig vilja följa Herren till det tysta hvilorummet, finnas högst få, ja kanske inga, som icke erfarit de känslor, dem död och begrafning och förgängelse väcka uti en menniskas själ. Jag talar ej här om sådana olyckliga och förblindade, hvilka, förhärdade till sina hjertan och förmörkade till sitt förstånd, lefva såsom djuren och mena, att menniskorna såsom sådana skola dö och varda till intet. Nej, sådana gälla ej mina ord om Jesu begrafning, de kunna ej erfara någon tröst och uppbyggelse af denna andaktsstund.

Men till dig, som vet, hvad öm förlust vill säga, till dig, som sett i jorden nedsänkas de älskade, som voro din glädje här i verlden, till dig, som begråtit förlusten af en huld fader, moder eller maka, af ett älskadt barn eller en kär vän, till dig vet jag, att jag icke talar förgäfves, om jag i dag bjuder dig på Kristi begrafning, om jag beder dig att med den redlige Joseph af Arimathia, med den fromme Nicodemus och öfriga Jesu vänner gå till grafven i örtagården, gå och se rummet, deruti de nu död och kall nedlägga den lekamen, som för alla fattiga och eländiga syndare blef på korset utgifven.

Om förlusten af en trogen och älskad vän gör vårt hjerta bedröfvadt och uppfyller det med vemod

och saknad, skall då ej hans död och begrafning, som var den bäste af vänner, ja, som gaf sitt lif till och med för sina fiender, hos oss väcka allvarliga och vemodsfulla känslor? Jo visserligen. Men, då öfver så mången annan graf, som öppnas i denna dödens dal, hvilar ett sorgens mörker, som icke vill låta sig förskingras af Guds ords ljus, emedan både den döde och de, som honom sörja, sakna rätt insigt uti och sann tro på detta ordet, som lif gifver, så lyser deremot ifrån Jesu graf en stråle af det sken, som på Påskdagens morgon i fullaste glans framstrålade öfver den öppnade griften.

Vår kristliga barnalära säger oss, "att Kristus genom sin begrafning helgat våra grifter till hvilokamrar". Si, detta är den stora tröst som skänkes oss vid Jesu graf. Sedan Jesus genom sin begrafning har gjort grafvens mörka port ljus, står öfver denna port till de dödas stad det löftesrika ordet: *"Saliga äro de döda, som i Herranom dö härefter; de skola hvila sig från sitt arbete.* Ja, *härefter*, sedan Jesus lidit, dött och blifvit begrafven, är boningen i det mörka tysta en stilla hvilokammare. Till den boningen nalka vi oss alla, dit den ene hinner förr, den andre sednare, men dit måste vi alla församlas. Det finnes ingen menniska på jorden, som kan undkomma den obevekliga döden. Han är skördemannen, menniskorna skörden.

"Se i hvarje årstid lika
Mognar och afbergas den!
Unga, gamla, arma, rika,
Barn, föräldrar, qvinnor, män,
Stora, små — hvad äro alla?
Strån, som fallit eller falla
För den gamle skördaren."

Menniskan, af qvinna född, lefver en liten tid och är full med orolighet: växer upp som ett blomster, faller af; flyr bort som en skugga och blifver icke. En usel och jemmerlig ting är med alla menniskors lefverne och ett tungt ok ligger uppå Adams barn, ifrån den stund, då de komma utur sin moders lif, till dess de i jorden, den allas vår moder är, begrafne varda. Ja, döden väntar oss alla. Kanske är redan det trädet fäldt, hvaraf vår likkista skall förfärdigas! Kanske skall inom kort äfven vår hvilosäng bäddas deruti. Kanske skola, nästa gång klockorna ringa sin sorgesång, deras malmtungor förkunna, att någon af oss, som nu äro här församlade och hoppas på en längre lifstid, gått sina färde utur de lefvandes land. Nu väl, bör allt detta förskräcka oss? Nej, ty Anden säger om de döda, att *de skola hvila sig ifrån sitt arbete.* De skola hvila sig ifrån all sin strid och vedermöda, de skola hvila sig ifrån alla sina arbeten och bekymmer. Jordelifvets stormar och oväder skola brusa fram öfver deras grafvar, men oberörda deraf skola de stilla och roligt hvila under Guds beskydd och vård. Hämndlystnaden och hatet, afunden och förtalet, hånet och illviljan skola ej med sina giftiga tungor och ondskefulla försök kunna störa den lugna ro, som råder i den staden, hvars murar stå trygga och hvars boningar ej behöfva försäkras emot eld och brand och på hvars gator intet rop skall väcka de slumrande och mellan hvars innevånare intet kif om rum och egor skall uppstå, ty der herrskar *Jesu Kristi frid.*

Men, månne alla de, som afsomnade äro, få njuta af denna stilla frid och sköna rolighet? O nej, blott de, som *i Herranom dö,* skola njuta deraf. Blott *de, som redeliga för sig vandrat hafva, skola*

komma till frid och hvila uti deras kamrar. Blott den, som i sann tro på Guds nåd och Frälsarens Jesu Kristi förtjenst slutit för sista gången sina ögon samman här på jorden, blott den, som af Guds Ande blifvit pånyttfödd och renad af det blodet, som på Golgathas kors flöt neder, blott den, som blifvit begrafven med Kristus genom dopet till döden, blott den dör saligt, dör i Herranom och skall njuta af grafven såsom en af Jesus helgad hvilokammare med lugn och stilla frid utan oro och bekymmer.

Du deremot, som förhärdad gäckas med din Gud, du, som försmår att söka bot och hjelp för ditt elände och din krankhet uti det Bethesda, som uti försonarens blod står att finna för alla botfärdiga och ångerfulla själar, du, som lefver i synd och last och begår din Frälsares döds- och begrafningsfest, utan att beakta den allvarliga väckelse, som Jesu kors och Jesu graf torde åstadkomma hos dig, för dig skall grafven ingalunda blifva någon stilla fristad, någon ljuflig hvilokammare, nej, för dig blifver grafven allenast en dörr till den osaliga evighet, som du sjelf genom ditt hjertas obotfärdighet och ditt ogudaktiga lefverne samkat ihop åt dig, arme, beklagansvärde, och öfver den dörren står det ordet: ”Den som här träder in har förlorat allt hopp!”

Men si, ännu lefver du i nådetiden, ännu i dag talar Jesu graf till dig om frid och Jesu kors om försoning. Skall då äfven i år Jesu döds- och begrafningsdag gå förbi, utan att du besinnar, huru den med sina heliga ord och sitt högtidliga firande *lockar dig bättring?* Ack, snart kommer han, allvarsam och mörk, din egen dödsstund, din egen begrafning! Ve dig då, olycklige, om förtjensten af Jesu död och friden af hans graf icke kommer dig till godo!

Derföre Herre, *lär oss betänka, att vi dö måste, på det vi måtte förståndige varda. Herre, jag förbidar dagligen, medan jag strider, till dess min förvandling kommer. Min själ väntar från den ena morgonväkten till den andra. Min ande är svag, mina dagar äro afkortade och grafven är för handen. Blif när mig, ty det lider åt aftonen. Är du mitt lif, så blir döden min vinning.*

I lif och död min tillflykt blif;
Jag i din hand mig gifver:
När du, o Jesu, är mitt lif,
Min vinning döden blifver.
När du allena är mitt hopp,
Skall jag fullborda väl mitt lopp,
Och lifsens krona vinna.

O, lifsens Förste, som steg ned
I grafvens mörka sköte!
Mig i din nåd och sanning led
Till dödsens vissa möte.
När från en verld, af oro full,
Jag sänkes i den tysta mull,
Må du min själ förvara
Bland dina frälstas skara!

Amen.

Minnesord

vid Mathis Larssons graf den 16 Oktober 1870 *).

En jordens gäst och vandringsman
Här nedlagt vandringsstafven,
Ifrån de sina bortgick han
Att hvila uti grafven,
Mätt utaf lefvande och år,
Han lades neder på sin bår,
Fälld utaf dödens glafven.

Så stilla fram hans lefnad flöt
Med arbete och ära,
Han hemmets stilla lycka njöt
Och gaf åt sina kära;
På ålderns dar i deras hem
Han vård och ömhet fick af dem
Som genskänk återbära.

Med tålamod sitt kors han bar,
När plågor kroppen tärde,
Och redo hvarje stund han var,
Som honom Gud beskärde,
Att ifrån jordens jemmerdal
Till himlens ljusa fröjdesal
Få draga sina färde.

Invid den sköna helgedom,
Der själen höjs från gruset,
Och der den gamle sökte from

*) Hemmansegare i Grällsta, död den 7 Oktober 1870.

Sin arfvedel i ljuset,
Han nu i stilla ro och fred
På sabbathsaftonen sänks ned
Uti det mörka huset.

Dock, grafvens mörker svinner snart,
När Herren allt förklarar
Och för i ljuset uppenbart,
Hvad mörkret nu förvarar,
Då får han njuta fri och glad
Uti den lefvande Guds stad,
Af fröjd, som evigt varar.

Derför "vi icke sörja må
Som de, der hopp ej hafva:
En stund för oss till hvila gå
De döda vi begrafva";
Hos Herren uti himmelen
Vi skola återse den vän,
Vi här förlorat hafva.

"Med Simeon han for i frid
Och sig till ro begifvit,
Lik kärfven, som i rättan tid
Från marken införd blifvit.
Oss Jesu med det hoppet gläd,
Att bland din skörd, din goda säd,
Ett rum du honom gifvit."

Minnesord

vid Anna Eriksdotters graf den 23 Februari 1871 *).

Som blomster förvissna de unga,
Som skördar inbergas de gamla,
När lyktad är lifsdagens tunga,
I grafven de alla sig samla.

Så ock, efter slutade skiften,
Inbergades såsom en gröda
Den gamla, vi nedsänkt i griften
Till hvila och ro bland de döda.

Nu har hon, den gamla och fromma,
Till ljufliga friden fått komma,
Dit väntar hon efter de kära,
Som sorgen i hjertana bära.

I sonens gästvänliga hydda
Hon bodde i åren sist flydda
Och lärde de sina att veta
Att frukta sin Gud och arbeta.

Der gick hon, så from och så goder
I aftonen utaf sin lefnad,
En älskad och vördnadsvärd moder,
Som spred om sig glädje och trefnad.

Kom så sabbathsaftonen sista,
Då vinkade döden med handen

*) Hemmansegareenka i Öster Tullsta, död den 4 Februari 1871.

Och hjertat så stilla månd' brista
Och lösas de jordiska banden.

En sabbath förutan all' like,
En söndag, som evigt skall vara,
Hon fira så fick i Guds rike
Bland englars och saligas skara.

Men vi, som härnere än dröja
Och qvarvandra ännu på jorden,
Mot himlen må blickarna höja
Och bedja de heliga orden:

"Omhägna med nattliga friden
Den trötta, o graf, i din gömma!
När natten en gång är förliden,
Skall Herren sin afbild ej glömma."

"När jordenes grundvalar bäfva
Och himlabasunen har dönat,
Skall Herren sitt lån återkräfva,
Förädladt och nytt och förskönadt."

Vid C. E. Öströms jordfästning
den 1 April 1871 *).

O Gud, när hädan jag skall fara,
Uti din hand allena står,
Ack, måtte blott beredd jag vara.
Förrän den sista timman slår!
För Jesu skull, o Gud, mig gif
En salig död, ett evigt lif!

För aftonen det annorlunda
Kan varda, än om morgon var,
Och dödens timma den kan stunda,
När minst jag tanke derpå har.
För Jesu skull, o Gud, mig gif
En salig död, ett evigt lif!

Ty lär mig om mitt hus beställa,
Beredd i både ve och väl,
Att, när mig döden än må fälla,
Till dig må gå en frälsad själ!
För Jesu skull, o Gud, mig gif
En salig död, ett evigt lif!

Till dess jag genom denna verlden
Fullborda må i tron mitt lopp
Att vid *den sista, dyra färden*
Min själ far till din himmel opp!
För Jesu skull, o Gud, mig gif
En salig död, ett evigt lif!

---

*) Possessionat och egare af Limsta, död genom olyckshändelse
n 18 Mars 1871.

Minnesord

vid C. J. Myrbergs jordfästning i Kila kyrka *).

Så hvila nu med ro och frid
Uti din tysta graf!
Ifrån din möda, sorg och strid
Gud dig förlossning gaf,
När döden till ditt läger kom
Och vände lifvets fackla om.

Din lefnad var, liksom du sjelf,
En bild af frid och ro,
Den framflöt som en stilla elf
I hemmets trefna bo,
Der du, som make och som far,
Ett vackert föredöme var.

Med ära och med redbarhet
Du fyllde lifvets pligt
På fäders vis med flärdlöshet,
Med tro och tillförsigt
Till Honom, som intill din graf
Så månget prof af huldhet gaf.

Väl mången pröfning du bestod,
Väl du ett kors ock bar,
Men bar det städs' med tålamod,
Nu Gud det lyftat har
Ifrån din skuldra, du är fri,
Din vedermöda är förbi.

*) Nämndeman, Hemmansegare i Vester Tullsta, död den Mars 1873.

Nu har, det hoppas vi för visst,
Din ande funnit frid,
Utplånad är din skuld och brist
Af Gud för evig tid:
För Jesu skull, i Jesu namn
Du funnit har den trygga hamn.

Men tom din plats står i det hem,
Der du så älskad var,
Der sörjes du så djupt af dem,
För hvilka du en far,
En make var så öm, så mild,
Ty du från dem blef skiljd.

Dock skiljd en liten tidrymd blott,
Ty snart skall saknad vän,
Som bort ifrån de sina gått,
Dem återse igen,
Då skola de ej skiljas mer,
Som Gud hvarandra återger.

Med bön härom och kristligt hopp
Vi bjuda dig farväl.
Gud låte dig med fröjd stå opp,
Gud tage mot din själ,
Gud skänke ock åt oss sin frid,
Då slutad är vår lefnadstid!

Minnesord

vid Katharina Persdotters graf den 15 Mars 1874 *).

I sabbatsqvällens stilla frid
Vi sänkt den gamla neder,
Som efter lyktad lefnadstid
Med gråa hårens heder
Sig hvilar nu i grafvens bo,
Der "stilla hvila ljuflig ro"
De sina Gud bereder.

"Hon slägter fly och komma såg,
Och vän från vännen vika,
Och rik och fattig, hög och låg
I grafven varda lika:
Men herrans nåd, hvar morgon ny,
För dem som komma, dem som fly,
Sitt löfte aldrig svika."

Hon lemna fick åt Herrans vård
Förut så många kära.
Nu hvilar hon i Herrans gård
De förutgångna nära.
Att hon må återfinna dem
I Fadrens hus, i fridens hem,
Gud nådigt må beskära!

Hvad säger hennes jordafärd
Till oss, som här qvarblifva?
Den säger: Allt i denna verld
Vi måste öfvergifva,

*) Enka efter Häradsdomaren Olof Andersson i Grällsta, dö[d]
den 2 Mars 1874.

Men kristlig kärlek, hopp och tro
Oss följa hem till himlens ro,
Ty dessa skatter blifva.

O Herre, Jesu Kristi, gif
För din förtjenst och pina,
Att hon må ärfva evigt lif
Och komma till de dina!
Låt själen, tvagen i ditt blod,
Förklarad, helig, ren och god
Ibland de sälla skina!

”Med Simeon hon for i frid
Och sig till ro begifvit,
Lik kärfven, som i rättan tid
Från marken införd blifvit,
Oss Jesu med det hoppet gläd,
Att bland din skörd, din goda säd,
Ett rum du henne gifvit.”

Minnesord

vid Kristina Jansdotters graf den 21 Maj 1874 *).

Se, Herrans milda sol ler öfver berg och dalar,
Och vårens fägring skönt till hvarje men'ska talar
Om oförgänglighet och lif och saligt hopp,
När utur vintrens graf allting står nyfödt opp.

Så må ock vårens hopp, när vi i grafven sänka,
Hvad här oss kärast var, oss lära att betänka,
Att det är blott en säd, som sås af oss i frid
Att till ovansklig skörd stå upp i sinom tid.

Vår Herre Jesus sjelf oss detta hoppet gifvit,
Att han oss vorden är *uppståndelsen och lifvet*,
Att *den på honom tror, han lefver och ej dör*,
Om kroppen ock en tid från själen skiljas bör.

Den, som har fått sitt lopp i Jesu tro fullkomna
Och i hans dyra namn i döden kunnat somna,
Han åter vakna skall, när Herrans röst blir hörd,
Och i uppståndelsen bli herrlighetens skörd.

Så hvila i hans namn, du, som fick hädanvandra
I frid, vi icke må Guds visa vägar klandra,
Men hoppas af hans nåd, att han har gifvit dig
En evig ro och fröjd i himmelen hos sig.

När domsbasunens ljud skall öfver jorden höras,
Må du med fröjd stå upp och af Guds englar föras
På deras sida, som, till ändan trogna, då
En evig nådelön i lifsens krona få.

---

*) Enka efter Bergsmannen Hedlund, död den 11 Maj 1874.

n vi, som vandra qvar i denna mörka dalen
ngt från vår faders hus med ljusa bröllopssalen,
bedja dig, o Gud, i Jesu namn: ack, gör
hvar af oss beredd, så att i dig han dör!

kall jag i verlden här en högan lifstid vinna
h genom mång' besvär till ålderdomen hinna,
f tålamod: din hand mig lede hvart jag går,
t jag ock bära kan med äran min grå hår."

jelp, att jag somnar in på Jesu död och pina,
t själen vara din och komma till de dina.
f trötta benen ro i mina fäders graf,
r jag i lefvand' tro från verlden vandrat af."

är du af jordens sand de döda vill uppväcka,
värdes då din hand ock till min graf utsträcka.
t klinga mig din röst och väck mig glader opp;
rläna evig tröst, förena själ och kropp."

Minnesord

vid Emma Myrbergs i Vester Tullsta graf den 1 Juli 1875.

H*on sofver blott!* Nyss utaf korset tryckt,
Hon nu har lidit ut:
I grafvens famn hon slumrar lugnt och trygg
All plåga tagit slut.
Sju långa år var pröfvotiden,
Nu är den med sitt qval förliden.
Pris vare Gud!

Pris vare Gud! Från jordens nöd och strid
Hon fick gå hem till Gud,
Till himlens ro, till fadershusets frid
Som Jesu Kristi brud.
Hur länge bidade ej anden
Att blifva fri från jordebanden!
Nu är den fri!

Nu är den fri! Nu har hon återsett
Dem före henne gått,
Nu bästa arfvet Gud åt henne gett.
O ljufva, sköna lott,
Att fri från gråt och jemmer vara
Och stå bland de utvaldas skara
Hos Herran Gud!

Hos Herran Gud, ty plågans tid så svår,
Den blott en skola är,
Som upp till himmelen, till Fader vår
Med bön oss skåda lär;
Ja, korsets skola fick hon pröfva
Och der i tålamod sig öfva,
Så ville Gud.

Så ville Gud; derför' vi hoppas visst,
Att hon fått himlens lön.
För din förtjenst och pina, Jesu Krist,
Så hör i nåd vår bön,
Att hon, förlossad från all pina,
Må räknas nu ibland de dina
I fadrens hus.

Från himlens höjd sänd ned din milda tröst
Till dem, som klaga här,
Hugsvala du de sorgsna, qvalda bröst,
Du, som all tröst beskär,
Och låt, när vi ock slutat striden,
Oss njuta få den ljufva friden
Hos Fader vår!

Vid tvenne barns graf.

"Låter barnen komma", sade
Herren Jesus en gång, då
Det förmentes, att man lade
Vid hans bröst de späda små.

"Låter barnen komma", ljuder
Än i dag hans milda röst,
Som hugsvalelse så bjuder
Åt de sorgsna, qvalda bröst.

Se, han kallat dessa späda,
Hvilkas lefnad blef så kort,
Hvilka här ej mer oss gläda,
Hvilka tidigt ginge bort,

Kallat dem till himlen klara,
Der han barnen samla vill,
Der de evigt skola vara,
Hvilka himlen hörer till.

Skola då vi dem förmena
Att sin arfslott njuta få,
Att som heliga och rena
För sin Faders anlet' stå?

Nej, vi sälla må dem nämna,
Som den lotten blef beskärd
Att som barn få verlden lemna
Med dess synd och nöd och flärd.

Med sin ondska i sitt hvimmel
Verlden lätt förvillar dem;
Men uti Guds sköna himmel,
Der är barnens bästa hem.

Der uti hans stora rike
Njuta de de den skön'sta lott,
Varda himlens englar like.
Lycklig den som dit har gått!

Deruti en tröst I finnen
Tryckta faders, moders bröst!
Jesus tröstar sorgsna sinnen,
Gifve han er lugn och tröst!

Såsom barn du må oss alla,
När den sista timman slår,
Till ditt rike saligt kalla,
Milde Gud och Fader vår!

Minnesord

vid Frida Norströms graf den 31 Maj 1874.

Gud den bäste Fadren är
Öfver allt och öfver alla.
Han, "som hafver barnen kär,"
Vill dem till sin himmel kalla,

Kalla dem från jordens grus,
Från dess frestelse och fara
Till sitt stora fadershus
Och till sina englars skara.

Fader, moder gråta då,
Hjertat utaf sorg vill brista,
När förbleknade de små
Läggas ned uti sin kista.

Så ock här, vid denna graf,
Sakna'n sina tårar gråter,
Ty han, som den lille gaf,
Nu har tagit henne åter.

Härifrån den späda gick
Genom lidande till friden.
Ack, den som så njuta fick
Friden efter heta striden!

Uppe der hos Fader vår
Är hon vorden englars like.
Säll den såsom barnen får
Ingå i Guds himmelrike!

Vare detta då den tröst,
Som hugsvalar slagna hjertan
Och uti de sorgsnas bröst
Lindrar djupa, bittra smärtan.

Må vi alla vandra så,
Att som barn vår Fader låter
Oss i rätta hemmet få
En gång se hvarandra åter.

Minnesord

vid Erik Axel Erikssons i Öster Tullsta jordfästning den 26 Augusti 1875.

Skole vi tröstlöst klaga
Vid de små barnens graf,
Klaga, då Gud täck's taga
Åter, hvad han oss gaf?
Gud ju sitt lån ta'r åter,
När han dem somna låter
Från denna verlden af.

Derför ej tröstlöst sörjen
I, som nu sorgen slog,
Derför ej knotsamt spörjen,
Hvi bort den lille drog:
Får till sin Gud man fara
Att der få hemma vara,
Då har man lefvat nog.

Bort ifrån jorden drog han,
Pilten, som hvilar här;
Afsked så hastigt tog han

Af dem han var så kär;
Bortgick från far och moder,
Lemnade systrar, broder,
Lyktad hans bana är.

Säll du, som menlös skildes
Hastigt från denna verld,
Som vid den evigt mildes
Handledning tog din färd
Ifrån allt jordens hvimmel
Upp till den ljusa himmel,
Barnen der blef beskärd!

Jordlifvets brus och villa
Plågar ej mer de små,
Som slumrar lugnt och stilla
Uti sin tysta vrå,
Medan hos Gud i höjden
Anden med englar fröjden
Delar uti det blå.

O, att vi blefve alla
Likasom barnen små!
Då, när oss Gud vill kalla,
Hemåt vi endast gå
Att i det höga klara,
Frälsta ifrån all fara,
Salighet ärfva få.

Minnesord

vid grafven, då Organisten A. P. Petterssons hustru och son jordfästades i Kila kyrkogård den 25 November 1875.

Snart blef grafven bäddad,
Lefnadsbanan lyktad
För båd son och mor,
Sorgekalken bräddad,
Lifvets glädje flyktad,
Makens pröfning stor!

Hastigt döden lände,
Kall och oundviklig,
Höjde upp sin glaf,
Om han facklan vände,
Gjorde sorgen riklig
Här vid denna graf.

Knappt var modren borta,
Förr'n igen dödsengeln
Kom och pilten slog,
Några stunder korta
Och den späda stängeln
Bräcktes af och dog.

Herre, dina tankar
Äro icke våra!
Lär oss dem förstå!
Ack, låt hoppets ankar,
När du vill oss såra,
Ej ifrån oss gå!

Gif, att trones låga
Icke hos oss slocknar

Utaf bitterhet,
Att vi ej dig fråga,
När oss sorg omtöcknar,
Hvi du gjorde det!

Låt vår kärlek vinna
Öfver sorgen, döden
I vår pröfningsdag,
Låt hos dig oss finna
Trösten uti nöden
Vid de hårda slag!

Lär oss tåligt blicka
Upp till himlaljuset
Ifrån graf och död,
Våra böner skicka
Upp till fadershuset
Ifrån jordens nöd!

Låt i grafven, hamnen,
Kroppen roligt hvila
Uti ljuflig ro,
Men i fadersfamnen
Själen frälsad ila,
Frälst af Jesu tro!

Låt bland helgons skara
Uti barnens rike
Oss få tänka dem,
Hvilka från oss fara!
Låt dem englar like
Bli' i fridens hem!

Jesus, vår försoning,
Med sin bittra pina
Och sin död så svår

Vunnit denna boning
Evigt åt de sina
Der hos Fader vår.

Och med detta hoppet
Vårt farväl vi bjuda
Åt de döda två.
När vi slutat loppet,
När oss Gud vill buda,
Vi dem återfå.

Denna tanke lindre
Bittra, tunga qvalen,
Mildre hjertats sår!
Hoppets stjerna tindre
Öfver mörka dalen!
Hör oss Fader vår!

Minnesord

vid Elna Johanna Norströms graf den 4 December 1875.

Halftannat år knappt flytt, se'n vi åt jorden
Invigde systern till den lilla, som
Nu äfven hon "en vissnad ros" är vorden;
Få år förut den första systern kom
Att slumra här från synd och verlden räddad:
För systrar tre är syskonbädd här bäddad!

I stilla ro de systrar tre nu hvila
Befriade från allt oss plågar här,
Men deras barnasjälar ha' fått ila

Till honom, som små barnen håller kär,
Och som bland sina englars ljusa skara
Dem kallat att i evig glädje vara.

O, den som kunde som ett barn få sluta
Sitt lif och viss om evig sällhet gå
Till Gud att som hans barn för alltid njuta
Af sköna arfvet, som Guds barn då få,
När tidens timglas ändtligen utrunnit
Och segern uti lammets blod de vunnit!

Men derföre små barnen ej förmenom
Att gå på Jesu bud till fridens hem,
Med Herrans hjelp alltmer vårt hjerta renom,
Så att vi blifva alltmer lika dem
I barnatro, i oskuld och i lydnad,
Som äro själens bästa "ro och prydnad."

Visst käns det tungt, när dödens frostnatt härjar
Den späda brodden, så den bleknar bort,
Visst är det tungt, när skördaren inbergar
Den skörd, hvars lif och växt oss syn's för kort;
Men, ack, af synden den förqvafd kan blifva,
En bättre jordmån Gud vill åt den gifva.

Snart kommer Julen, barnafesten sköna,
Den får hon fira uti englars lag.
O, att ock vi må Juleglädjen röna
I Fadrens hem, när slut är lifvets dag!
När jordens fröjd och smärta för oss ändas,
Låt, Herre, dina julljus för oss tändas!

Med Herrens tröst hugsvala deras hjertan,
Som sörja nu vid lilla Elnas graf;
Må Herrens ord förmildra bittra smärtan,

Ty det är *han, som tog, och han som gaf!*
Din tröst, o Fader, du ej från oss skilje,
Ske uti allt ej vår, men blott din vilje!

Sof sött i ro, du oskuldsfulla, späda,
Sof ljuft, sof godt med dina syskon små!
En dag du skall igen de dina gläda,
Då skola de dig evigt återfå,
Då skall ej gråt och sorg och död mer vara,
Men Gud de sina herrligt skall förklara.

Minnesord

vid Kyrkovärden A. Tulins i Öster Tullsta och hans hustrus lille sons graf den 14 December 1875.

Späde, oskuldsfulle lille!
Kort den blef din pilgrimsfärd,
Ack, oss säg, hvad väl du ville
Uti denna onda verld?
Knappt du hann att skåda dagen
Och med oskuld le mot den,
Förr'n du åter bort blef tagen
Och försvann från oss igen.

Som en liten blomknopp bruten,
Vissnad uti vårens da'r,
Som en glädje snabbt förfluten,
Som en solglimt blid men snar,
Sådan var din lefnad korta
Här på jordens öde strand,
Nu är du för alltid borta,
Borta i ett bättre land.

Ty din barndomsengel förde
Kallelse från Gud till dig,
Engelns röst du villigt hörde,
Och han tog dig strax med sig,
Bar dig uti starka famnen
Ofvan stjernors ljusa rad
Till den stilla, trygga hamnen
Uti lefvande Guds stad.

Der hos Fader vår i höjden
Och hos Jesus, barnens vän,
Njuter evigt du den fröjden,
Som i höga himmelen
Väntar dem, som barnen like
Uti oskuld, tro och hopp
Ärfva få Guds himmelrike
Efter väl fullbordadt lopp.

Lycklig du, som ifrån kulen,
Mörk och kall och syndfull tid
Tida gick att fira Julen
Uti Jesu Kristi frid!
Den som barn får hädanfara,
Han i sanning lefvat nog,
Det de orden skönt förklara:
Herran gaf och Herran tog.

Med den trösten och det hoppet
Nu vi bjuda dig farväl.
Måtte, när vi slutat loppet,
Gud till sig ta' ock vår själ;
När ej jordens julljus brinna
Mer för oss, som vandra här,
Må vi Jul och ljus då finna
Hemma hos vår Fader kär!

Minnesord
vid Erik Anderssons graf den 3 Februari 1876.*)

Hvarför komma vi till verlden?
Hvarför tändes lifvets ljus?
Jo, ty jordelifvet, färden
Vara skall till Fadrens hus.
Här vi skola till en tid
Pröfvas, renas, här i strid,
Plåga, sorg och möda vara,
Innan vi få hemåt fara.

Här vi böra troget verka
I det kall, Gud gifvit har,
Att hos oss man måtte märka
Goda frukter alla da'r,
Att den ande hos oss bor,
Hvilken älskar, hoppas, tror
Och med tålamod fördrager,
Om Gud gifver eller tager.

Men vi arma, huru vandra
Vi väl genom denna verld,
Huru älska vi hvarandra
På gemensam lefnadsfärd,
Huru älska vi vår Gud,
Huru hålla vi hans bud?
Ack, hvem svara kan till detta,
Om Han går med oss till rätta!

Hvem kan sona våra brister,
Hvem ger oss i svaghet stöd,

*) Hemmansegare i Öster Tullsta.

Hvem vill, när vårt hjerta brister,
Hjelpa oss i dödens nöd,
Hvem oss svalkar i vår strid,
Hvem förlänar seger, frid?
Han, som för oss bedt och stridit,
Han, som för oss dött och lidit.

"Jesu blod min skuld afplanar,
Jesus hafver allt försont,
Jesus allt godt för mig manar,
Att jag varder nådigt skont,
Jag en säker tillflygt får
Uti Jesu djupa sår;
Jesus hjelper utur nöden,
Uti lifvet och i döden."

Häruti en tröst vi vinna,
Som all annan öfvergår,
Att förlåtelse vi finna
Uti Jesu djupa sår,
Att den får en salig ro,
Som till honom går med tro,
Att den synden rätt begråter
Gud för Jesu skull förlåter.

Herre, gif, att när ur tiden
Snart vi vandra, vi då må
Ifrån striden in i friden,
I din sabbatshvila gå,
Att för Jesu Kristi blod
Vi må få en död så god
Och i domen till dem höra,
Som du saliga skall göra!

Stilla graf, du tysta gömma,
Slut oss i din modersfamn!

Herren skall oss der ej glömma,
Om ock här man glömt vårt namn,
Han skall ropa oss och då
Skola vi med fröjd uppstå
Till det lifvet, der han låter
Skilda vänner träffas åter.

Minnesord

vid Anni Widells jordfästning den 30 Mars 1876.

Säg, hafven I ej hört, hvad Jesus oss förkunnar,
Att han sig lof beredt utaf de spädas munnar,
Att han de små har kär, dem tager i sin famn
Och ger dem frid och fröjd i denna trygga hamn

Hans englar skydda dem uti all nöd och fara
Och i en farlig verld dem kärleksrikt bevara,
Derför i barnets blick, när oskuldsfullt det ler,
En skymt af engeln man uti dess anlet' ser.

Hvad fröjd för far och mor att barn som skatter eg
De mer än gods och guld på hjertats vigtskål väg
Ack, himlafadren sjelf de små oss gaf till tröst
Och kärleken till dem lagt ned uti vårt bröst.

Men Jesus ock de små har kär och derför hände
Att ofta han dödsengelen till jorden sänder
Att hämta dem i tid upp till sin stjernesal
Från jordens sorg och nöd, dess frestelser och qva

Visst käns det tungt och hårdt, när älskadt ba
man mister,
Visst sörja far och mor, när lilla hjertat brister,

När bleknadt, kallt och dödt det hvilar på sin bår
Som vissnad blomsterknopp uti den sköna vår;

Men ha' de tro på Gud, de icke tröstlöst klaga,
De tacka honom, som till sig det ville taga,
Och blicka hoppfullt upp, dit lilla vännen drog,
Och säga: "Pris ske dig, som både gaf och tog!"

Att ibland englars här med de utvaldas skara
Evinnerligt hos Gud och frälsaren få vara
Och sjunga Herrans lof med hjerta och med mund,
Säg, fins så salig lott på denna jordens rund?

Säg hafven I ej lärt, hvad Jesus oss förkunnar,
Att han sig lof beredt utaf de späda munnar?
O, gifve Gud, att vi som barnen en gång må
Med dem få lofva Gud, när härifrån vi gå!

Med denna bön och tröst och hopp farväl vi gifva
Åt dig, som en så liten tid hos oss fick blifva,
Farväl du späda knopp som afbröts i din vår,
Farväl, vi träffa dig en gång hos Fader vår!

Wanda Björk. *)

Hjertat utaf sorg upprördes,
När det sorgens budskap hördes
Ifrån Backens strand,
Att en tärna, vän som våren,
Skördats uti ungdomsåren
Utaf dödens hand.

Han till hennes läger lände,
Dödens engel, facklan vände,
Höjde upp sin glaf
Och uppå den starkes vilja,
Som en bruten, vissnad lilja,
Sjönk hon i sin graf.

Sjönk och vänder mer ej åter
Till den vän, som henne gråter,
Ej till modersfamn,
Hvilar i den tysta mullen
Under blomsterhöljda kullen,
Som bär Wandas namn.

Tröstens dock I bröst, som blöden:
Jesus har besegrat döden
Uti helig strid,
Och det löftet är oss gifvet,
Han uppståndelsen och lifvet
Är till evig tid.

*) Död i Smedjebacken 1870.

Återtagit har blott jorden
Nu sitt lån, men anden,
Vorden fri på Jesu bud,
Uppå englars vingar lätta
Svingat upp till hemmet rätta,
Upp till Herren Gud.

Der, ifrån det klara höga,
Blickar hon med klarnadt öga
Till de sina än.
Derför icke tröstlöst gråter,
Saknad vän I finnen åter
Uti himmelen.

Hilda Swederus. *)

Så ung, så mild och så hjertegod,
Så ren och så oskuldsfull
Hon här helt nyligen bland oss stod,
Och nu i det mörka tysta
Hon hvilar i grafvens mull!

Sig Julen nalkade, barnens fest,
Med löften om fröjd och hopp,
Då kom till henne den bleka gäst,
Han klappade uppå hjertat
Och höjde sin lia opp.

*) Död i Sala uti December 1872.

Och lian föll — och ett dubbelt hopp
Blef krossadt med detta slag;
Liksom en förbleknad rosenknopp,
Hon slumrade uppå båren,
Död uti ungdomens dag.

Det slaget slog, ack, så djupa sår
Hos make, fader och mor,
Och bitter faller så mången tår
I syskon och vänskapsringen,
Ty sakna'n är djup och stor.

Hvar kunna söka och finna tröst
Vid denna tidiga graf?
Hvem kan hugsvala de sorgsna bröst,
Som gömma det bittra såret,
Som döden så grymt dem gaf?

Jo si, vid grafven en engel står,
Som säger: *"Hon är ej här!*
Aftorken sorgens och smärtans tår,
Ty uppe i rätta hemmet
Vår vän nu förklarad är."

"Hos honom, som till vår frälsning kom
Och skänkte oss frid och ljus,
Hos honom den, som är god och from,
En evig Julfröjd skall fira
Allt uti hans faders hus."

"Deruppe, ej här i grafvens bo,
Hon återfinnes igen,
Det vare ert hopp, det eder tro,
När ned uti grafven sänkes
En älskad och saknad vän."

Så talar hoppets engel så mild
Vid grafvens klyfta till er.
En liten tid ifrån eder skild
Är vännen, som nu begråtes,
Och se'n — ingen skiljsmessa mer.

Anna Beckman. *)

Höstvind i lunden klagande susar,
Vågen mot stranden suckande brusar,
Foglarne flytt.
Sommarens fägring bleknar, försvinner,
Och sig i död och förgängelse finner
Lifvet förbytt.

Men af den allt förnyande våren
Hösten och vintern följas i spåren,
Så är vårt hopp.
Så, när i döden älskade domna,
Är det vårt hopp, att endast de somna
För att stå opp.

Ifrån jordlifvets vexlande öden
Somna de stilla och ljuft i döden,
Flykta sin kos.
Döden omutlig sin skörd inbergar,
Skonar ingen och ofta förhärjar
Fagraste ros.

---

*) Död i Smedjebacken hösten 1873.

Kom så till Anna engelen bleka,
Tog i sin famn den späda, den veka
Ifrån oss bort,
Och i den starkares armar sluten,
Såsom en lilja i förtid bruten,
Lifvet blef kort.

Så väl månde hon Herren behaga,
Att honom täcktes bort henne taga
Från ondskan här.
Uti den vår och saliga sommar,
Hvilken i himmelen evigt blommar,
Anna nu är.

Lycklig är hon, som hamnen har hunnit,
Tida den himmelska kronan har vunnit,
Kallad af Gud!
Bättre än bästa lycka på jorden
Får den, som tidigt och saligt är vorden
Himmelens brud!

Johan Emil Strömberg. *)

Så har då för alltid du stigit ned
Ifrån din lärarestol
Att efter ditt arbete hvila i fred
I rummet, der måne och sol
Och stjernor ej lysa, i grafvens bo
Der hvilar du nu uti ostörd ro.
Farväl, du lärare god!

Men minnet skall rista en runa blid
Uppå din fridfulla graf
Och vittna, hur troget och nitiskt din tid
För ungdomens nytta du gaf,
Hur pligttroget, redligt i lifvets stund
Du skötte och handlade med ditt pund.
Farväl, du lärare god!

Du tolkade för oss med trogen flit
Historiens minnesblad.
Du gaf hvad du egde med allvar och nit,
Du ledde oss stad ifrån stad,
Ja förda vi blefvo utaf din hand
Öfver berg och dal, öfver haf och land.
Haf tack, du lärare god!

Att rikta vår blick på allt skönt och godt,
Det glömde du icke bort.
Du lärde oss, att vi ett land hafva fått
Att älska, ty landet är *vårt.*

---

*) Rektor vid Carolinska Elementarläroverket i Örebro.

Ja, kärlek till fosterland och till kung
Den lärde af hjertat du pilten ung.
Haf tack, du lärare god!

Men mången i pojkårens yra dar
Ej lärar'ns möda förstår.
Att vi ej förstodo, hvad du för oss var,
Det bragte dig nog månget sår;
Men kornet du sådde det frukten bar,
Den lönen vår otack dig ej betar.
Förlåt oss lärare god!

Nu tröttnat du har och lemnat ditt kall,
När arbetsdagen var slut;
Men minnet utaf dig förgätas ej skall
Och ej hvad du här förde ut.
Den trogne arbetar'n hvilar i frid,
Men minnet det hviskar med stämma blid:
Haf tack, du lärare god!

Haf tack för din möda! Gud signe den
Och skänke sin himmels lön!
Derofvan att åter få se dig igen,
Det är vårt hopp, är vår bön,
Derofvan, der lärarena som ljus
Få skina i himmelska fadrens hus.
Farväl, du lärare god!

Ellen Ulmgren. *)

(Ur ett bref till den aflidnas fader.)

Broder! Det är längesedan,
Tvenne år minst allaredan,
Något jag försport
Från och om dig. Intet hördes,
Tills en bitter sorgpost fördes
Äfven till vår ort.

Ifrån dig och från din maka
Döden tagit, hvad tillbaka
Han ej gifver mer,
När er lilla väna engel,
Som en blomknopp från sin stängel,
Föll i grafven ner.

Ack, den som dock kunde stilla
Sorgen efter vännen lilla
Uti edra bröst!
Men det kan han, han allena,
Som kan men'skohjertan rena
Och dem skänka tröst.

Han förmår det, han allena,
Som en gång vill er förena
Åter med er vän.
Han hugsvale bittra smärtan
Och han skänke edra hjertan
Tröst af himmelen!

*) Död i Knista.

Ty till honom och till ljuset
Uti sälla fadershuset
Gick den lilla bort.
Som en solglimt här på jorden
Att er glädja, så är vorden
Hennes tid så kort.

Hon är borta, liten Ellen,
Vistas nu i frida tjällen
I det höga blå.
Hon är borta, hon är gången
För att sjunga jubelsången
Ibland englar små.

När uti den stilla qvällen
Stjernorna från himlapellen
Blicka ned till er,
Tänken då: "med engla öga
Liten Ellen från det höga
Pappa, mamma ser."

Psalmförsök.

”Jag vill bedja!” *)

Syr. 35: 21.

Jag vill bedja, Gud skall höra,
Ty han mig har lofvat så,
Ej skall tviflet mig förföra,
Ej försagd jag blifva, då
Mig ej höra tyckes han;
Det hans mening vara kan,
Tålamodet större göra.
Jag vill bedja, Gud skall höra.

Jag vill bedja, Gud skall gifva.
Han allt godt åt verlden gaf.
Hvem hans godhet kan beskrifva,
Outtömlig som ett haf?
Hvad för kropp och själ är godt
Af min Gud jag alltid fått;
Må derför jag tacksam blifva!
Jag vill bedja, Gud skall gifva.

Jag vill bedja, Gud förlåter,
När mitt samvet plågar mig,
Om med ånger jag begråter,
Hvad jag felat på min stig.
Han vill icke syndar'ns död;
En förlorad son i nöd,
Som till fadren vänder åter,
När han beder, Gud förlåter.

*) Efter G. Gottschling.

Jag vill bedja, Gud skall stärka,
Då jag mattas i min strid.
Skall jag onda dagar märka,
Skänker bönen kraft och frid.
Bön och tro gör själen from,
Äro kristnas rikedom,
Af Guds nåd allt godt de verka.
Jag vill bedja, Gud skall stärka.

Jag vill bedja, Gud skall hela,
Om ock plågan kroppen tär,
Med sitt ord, det ej kan fela,
Botar han och hjelp beskär.
Den till honom blott vill fly,
Undfår lifskraft stark och ny.
Gud kan smärtorna fördela.
Jag vill bedja, Gud skall hela.

Jag vill bedja, Gud skall frälsa,
Då min lampa flämtar matt,
Ty han är mitt lif, min hälsa,
Uti dödens mörka natt.
Den i döden bedja kan
I sin famn upptager han
Och som eget barn vill helsa.
Jag vill bedja, Gud skall frälsa.

Den bästa vännen. *)

Joh. 15: 13.

Min bästa vän i himlen klara
Men icke här på jorden bor;
Och kan det annorlunda vara,
Då verldens falskhet är så stor?
Jag derför tänker städs' så här:
Den bästa vännen Jesus är.

En rö för vinden liknar verlden,
Men fast som klippan Jesus står,
Mot sina vänner trolös är den,
Men Jesu vänskap ej förgår.
I lust och nöd på jorden här
Den bästa vännen Jesus är.

Sin kärlek säljer verlden gerna
Åt den, hvaraf hon nytta har,
Men sviker "lyckans falska tärna,"
Har verlden ingen kärlek qvar.
Så likväl aldrig händer, när
Den bästa vännen Jesus är.

För mig han har sig låtit döda,
För mig han gjutit har sitt blod,
Han hjelper mig i all min möda
Och går för min skuld uti god.
Sin vän han aldrig svika plär,
Den bästa vännen Jesus är.

*) Efter Benjamin Schmolck.

Han är min vän i alla skiften,
Som trogna famnen sträcker mig
Från vaggan intill mörka griften
Vid vandringen på lifvets stig.
Den vännen vill jag hålla kär,
Den bästa vännen Jesus är.

O verld, behåll du dina vänner!
Ack, deras vänskap snart förgår!
En vän, en enda, blott jag känner,
Som allting uti allt förmår,
Mig skyddar här och frälsar der,
Den bästa vännen Jesus är.

Längtan efter det eviga lifvet. *)

Phil. 1: 23.

Farväl jag verlden gifver:
Du onda, falska verld,
Din lust min lust ej blifver,
Mig är en plats beskärd
I himmelen den sköna,
Och dit står mitt begär,
Ty der skall Herren löna,
Dem honom tjenat här.

Styr du min håg, mitt hjerta,
O Jesu Krist', Guds son!
Skall här jag pröfva smärta,
Så fräls mig du der'från.
Allt med din goda vilja

*) Efter Walenius Huberger.

Styrk du mitt svaga mod,
Låt intet mig få skilja
Från arfvedelen god!

Uti mitt hjertas inre
Ditt namn och kors skall stå,
För själens blick de tindre,
Att frid den njuta må,
I dem jag alltid finne
Min tröst i lifvets nöd,
I dem jag kronan vinne
O Jesu för din död!

Min själ slut in af nåde
I öppna sidan din,
Sist tag den från all våde
Uti din glädje in!
Lär mig mitt lopp fullkomna,
O Jesu i ditt namn,
Så får jag roligt somna
Och vakna i din famn!

Jag tror på de dödas uppståndelse.

1 Cor. 15: 53.

Mitt stoft skall utur grafvens famn
På Herrans dag uppstå.
När Jesus ropar mig vid namn,
Jag får till honom gå,
Ty han, som lifvet åt mig gaf,
Skall välta stenen från min graf.
Högtlofvad vare han!

Det varder sådt i skröplighet,
Förmultnar uti jord,
Men skall sig oförgänglighet
Ikläda på hans ord,
Då utur jordens låga grus
Jag stiger upp till Fadrens hus.
Högtlofvad vare han!

O sköna dag, o glädjedag,
Jag bidar dig med fröjd
Och vill, när så är Guds behag,
Från verlden skiljas nöjd.
En liten tid i grafvens bo
Och sedan ur dess stilla ro
Uppväcker Herren mig.

De trogna i den glädje gå,
Som Jesus dem beredt,
Att af den sällhet njuta få,
Som intet öga sett.
Då är hon ändrad mödans tid,
Då få de njuta evig frid.
Högtlofvad vare Gud!

O Jesu, du, beredd mig gör
Till denna stora dag!
Gif, att i dig jag saligt dör
Och så af nåd mig tag
Till dig och denna salighet,
Som vara skall i evighet!
O Herre, hör min bön!

Dödstankar. *)

1 Petr. 1: 24—25.

Stoftet skall till jorden komma,
Denna kroppen måste dö,
Falla af som fältets blomma,
Vissna bort som ängens hö,
Om en gång den skall få njuta
Af en fröjd, som ej skall sluta,
Fröjd af ingen smärta störd
Och af intet öra hörd.

Derför skall jag detta lifvet,
När det så behagar Gud,
Utaf hvilken det är gifvet,
Återlemna på hans bud;
Ty förlossning då jag finner,
Uti Jesu sår den vinner,
Och min tröst i dödens nöd
Är min Herres Jesu död.

För min frälsning har han stridit
Af hans död jag vinning har,

*) Efter J. G. Albenius.

För min skuld han döden lidit,
Derföre så nöjd jag far
Ifrån denna verldens hvimmel
Upp till Herrens sköna himmel,
Der jag får i evighet
Skåda hans Treenighet.

Der skall glädjen evig vara.
Ingen gråt och klagans ton
Hörs bland de utvaldas skara,
Hvilka stå inför Guds thron,
Der hans frälsta folk får sjunga
Med en ny och helig tunga,
Klädt i oförgänglig skrud:
Helig, Helig, Herren Gud!

Patriarker och Profeter,
Döda uti Herrans tro,
Salighetens saligheter
Njuta der i ostörd ro;
Dit de alla äro komna,
Som i Jesu tro insomna,
Alla, som i tidens lopp
Satt till honom tröst och hopp.

O Jerusalem, du höga,
Salig den i dig får bo!
Hvilken glans för klarnadt öga,
Hvilken lön för stadig tro!
Han, som sitter uppå stolen
Är den evigt klara solen,
Hvilken aldrig nedergår,
Ty ej natt der blifva får.

O, i andanom jag hafver
Skådat denna herrlighet!

När man här mitt stoft begrafver
Hvilar det i rolighet
Intill domen, medan anden
Sväfvar till de sälla landen
Ifrån jordens nöd och tvång
Vid serafers jubelsång.

O, der vill jag evigt blifva!....
Sorgsna vänner, faren väl!
Tröst skall Han åt eder gifva,
Som förlossat har min själ.
Och sitt lån nu tager åter.
Ack, så bittert icke gråter!
Gud ske lof, det är förbi,
Uti himlen råkas vi!

Höstbetraktelse.

Öfversättning.

Ack, hvad vår tid ändå är kort!
Hur hastigt ilar den ej bort!
Se sköna sommartiden
Med sina blomster och sin lust
Nu redan är förliden!

Sig marken afklädt har sin prakt
Och träden ned sitt smycke lagt,
Sin gröna, stolta krona,
Och foglaskaran flyktat bort,
Ej mer dess sånger tona.

Rundt om oss är förgängelse,
Omkring oss idel död vi se,

Ty, säga himlaorden,
Till jord skall åter varda allt,
Som kommet är af jorden.

En lärdom detta allt mig är,
Som utaf nåd mig Gud beskär,
Att jag beredd må vara,
När ock min höst sig nalkar att
Från jorden hädanfara.

Fader vår.

Det fins en bön, som allt förmår,
En bön, som alla öfvergår,
Och denna bön så hög och skön,
Af Jesus lärd, är Herrans bön,
Är Fader vår.

Bed Herrans bön, bed Fader vår,
Det läker hvarje hjertats sår.
Hur mången sorgsen knäföll, bad,
Bad Herrans bön och uppstod glad!

Om, Kristen, du gör motgångs rön,
Så bed andäktigt Herrans bön.
Ej någon nöd blir dig för svår,
Om rätt du ber ditt Fader vår.

Är lefnadshimmeln klar och skön,
Till himlen se med Herrans bön.
Af sol'n blir himlen klar och blå,
Af Herrans bön mer klar ändå.

Bed Fader vår, bed Herrans bön,
Så blifver glädjens dag mer skön.
Utaf din Gud allt godt du får,
Om rätt du ber ditt Fader vår.

Du, Fader vår, min barndoms vän,
Kom, följ mig, följ mig troget än
I hydda, tempel om hvarann',
Till dess jag mer ej bedja kan
Mitt Fader vår!

Bön för sjuka.

För mina qvalda likars nöd
En suck till Gud jag sänder,
Till Gud, som är den svages stöd
Och hoppets stjerna tänder:
Tag ej din nåd förbarmare
Från plågans barn, som qvider,
Gif tröst, o, gif hugsvalelse
Åt sjuklingen som lider!

Men jag, som nöjd och frisk och sund
Får njuta hälsans gåfva,
Må jag dig helga lifvets stund,
Din nåd, o Gud, att lofva!
Min själ välsigne hälsans far,
Som huldt mitt lif bevarar,
Som mellan några kulna dar
Mig glada stunder sparar.

Slutbön.

Ett Jesu, än dig beder jag:
Var du mitt trogna följeslag,
På alla vägar skydda,
I mörkret var mitt klara ljus,
I fattigdom mitt rika hus,
I storm min lugna hydda!
Var min staf
Till min graf,
Ro i möda,
Kläder, föda,
Allt i alla,
Sist min själ hem till dig kalla!
Amen.

INNEHÅLL.

PREDIKNINGAR:

MINNESORD:

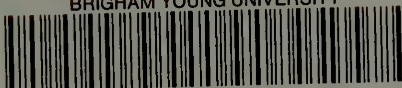
DÖDSRUNOR:

PSALMFÖRSÖK:

TILLÄGG:

SALA,
G. A. LINDGRÉNS BOKTRYCKERI,
1877.

Pris: 50 öre.

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
3 1197 21343 6295